

Sygn. akt I C 1219/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Dębicy Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Beata Kozik

Protokolant: Łukasz Falarz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2021 r. w Dębicy

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w G.

przeciwko A. G.

o zapłatę kwoty 5.679,23 zł

I. Zasądza od pozwanego A. G. na rzecz powoda (...) z siedzibą w G. kwotę 5.679,23 zł (słownie: pięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 lipca 2019r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego A. G. na rzecz powoda (...) z siedzibą w G. kwotę 2.067,00 zł (słownie: dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1219/19 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 17 lutego 2021 r.

Powód (...) z siedzibą w G. pozwem wniesionym w dniu 26 lipca 2019 r. przeciwko A. G. domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 5 679,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzi pozwem wierzytelności przysługującej pierwotnie wierzycielowi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (obecnie (...) Sp. z o.o.) na podstawie zawartej z pozwanym w dniu 4 czerwca 2018 r. umowy pożyczki o numerze (...). Pozwany, mimo precyzyjnie ustalonych w umowie warunków zwrotu pożyczonej kwoty, nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku terminowego dokonywania spłat we wskazanych wysokościach. W związku z brakiem zapłaty wierzytelności, strona powodowa wypowiedziała przedmiotową umowę, wskutek czego cała należność stała się wymagalna z dniem 18 lipca 2019 r.

Wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz na rzecz powoda w dniu 5 czerwca 2018 r.

Powód wskazał, że na dochodzoną pozwem należność w wysokości 5 679,23 zł składają się następujące kwoty:

- 2 809,96 zł tytułem niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki,

- 147,11 zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie,

- 2 722,16 zł tytułem opłaty przygotowawczej oraz opłaty administracyjnej za udzielenie pożyczki, naliczone zgodnie z warunkami umowy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym w dniu 14 sierpnia 2019 r., sygn. akt I Nc 593/19, Referendarz sądowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę należności dochodzonej pozwem wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu.

Pozwany od powyższego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 24 października 2019 r. skutecznie złożył sprzeciw, podnosząc zarzut niewykazania legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda, brak legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanej oraz zarzut nieudowodnienia przez powoda istnienia i wysokości dochodzonego pozwem roszczenia.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego, powód w piśmie przedłożonym w dniu 10 grudnia 2020 r. podtrzymał powództwo w całości, wnosząc o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 5 679,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu. Jednocześnie przedstawił szereg dokumentów na potwierdzenie istnienia zobowiązania strony pozwanej, jego wysokości, skutecznego nabycia wierzytelności w drodze cesji od poprzedniego wierzyciela oraz posiadania legitymacji procesowej czynnej w sprawie.

Powód, precyzując wysokość roszczenia objętego żądaniem pozwu podał, że zgodnie z warunkami umowy, pozwany zobowiązany był do zwrotu kwoty 3 500,00 zł tytułem całkowitej kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu udzielenia pożyczki, który obejmował prowizję w wysokości 3 499,92 zł i odsetkami maksymalne w razie opóźnienia w płatności w wysokości 14 %. Powód podał także, że pozwany uregulował część należności, dokonując wpłat na łączną kwotę 1 681,28 zł, które zostały rozliczone na poczet zaległych wpłat. Jednocześnie przedstawił szczegółowy harmonogram naliczania odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (14%) od dnia powstania pierwszej przeterminowanej raty do dnia postawienia w stan wymagalności całego roszczenia, które wyniosły 26,92 zł oraz odsetek umownych w kwocie 109,58 zł. Powód naliczył także dalsze odsetki karne po dniu postawienia w stan wymagalności całego roszczenia do dnia sporządzenia pozwu w wysokości 10,61 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Pozwany A. G. zawarł w dniu 4 czerwca 2018 r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., działającym za pośrednictwem (...) S.A. z siedzibą w G., umowę pożyczki ratalnej nr (...), na podstawie której pożyczkobiorca otrzymał w tym dniu kwotę 3 500,00 zł tytułem pożyczki oraz zobowiązał się spłacić zadłużenie w terminach ustalonych w harmonogramie spłat, w 36-ściu ratach miesięcznych, w wysokości po 210,16 zł każda, płatnych w terminie do dnia 4-go każdego kolejnego miesiąca, począwszy od dnia 4 lipca 2018 r.

Rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO) na dzień postawienia do dyspozycji pożyczkobiorcy kwoty pożyczki wynosiła 78,56 %.

Całkowita kwota do zapłaty przez A. G. z tytułu pożyczki została określona w umowie na kwotę 7 565,74 zł, na którą składały się: całkowita kwota pożyczki w wysokości 3 500,00 zł, odsetki naliczone za cały okres obowiązywania umowy – 565,82 zł oraz prowizja – 3 499,92 zł.

Dowód:

- ***umowa pożyczki ratalnej z dnia 4 czerwca 2018 r., k. 15-24 i 130-139,***
- ***harmonogram rat dla pożyczki ratalnej, k. 25 i 140,***
- ***tabela opłat i prowizji, k. 26 i 141,***
- ***potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej z dnia 4 czerwca 2018 r., k. 129,***

- formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego (pożyczka ratalna), k. 142-149,

- pełnomocnictwo, k. 174.

W dniu 30 marca 2018 r. we W. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a powodem (...) z siedzibą w G., działającym przez (...) S.A. z siedzibą we W., doszło do zawarcia ramowej umowy współpracy, na podstawie której, strony podjęły współpracę polegającą na cyklicznym nabywaniu przez nabywcę (powoda) od zbywcy ((...) Sp. z o.o.) pakietów wierzytelności należących do zbywcy, wynikających z umów pożyczek zawartych przez (...) Sp. z o.o., zgodnie z zasadami określonymi w umowie, każdorazowo określanych w poszczególnych umowach sekurytyzacji, sporządzanych zgodnie ze wzorem stanowiącym załącznik nr 1 do umowy.

Dowód:

- ramowa umowa współpracy z dnia 30 marca 2018 r., k. 110-122,

- pełnomocnictwo z dnia 13 lipca 2017 r., k. 124,

- pełnomocnictwo z dnia 5 kwietnia 2017 r., k. 125,

- pełnomocnictwo z dnia 9 lutego 2017 r., k. 152-153.

W wykonaniu powyższej umowy współpracy, w dniu 5 czerwca 2018 r. we W. ww. strony zawarły umowę sekurytyzacji, na podstawie której powód nabył wierzytelności wynikające z zawartych przez (...) Sp. z o.o. umów pożyczek pieniężnych, określonych w zestawieniu wierzytelności, szczegółowo ujętych w załączniku do umowy, aktualnych na dzień rozliczenia, w tym m.in. wierzytelność przysługującą wobec pozwanego A. G. z tytułu umowy pożyczki zawartej w dniu 4 czerwca 2018 r., nr (...), a dochodzoną przez powoda w niniejszym postępowaniu.

Dowód:

- umowa sekurytyzacji z dnia 5 czerwca 2018 r., k. 107-108,

- załącznik do umowy sekurytyzacji, k. 109,

- potwierdzenie zapłaty ceny z dnia 6 czerwca 2018 r., k. 123.

Pozwany nie przestrzegał ustalonych terminów wpłat. Na poczet zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki uiszczył łącznie należność w kwocie 1 681,28 zł, po czym całkowicie zaprzestał spłaty rat pożyczki.

Okoliczność bezsporna.

Pismem z dnia 3 kwietnia 2019 r. powód, w związku z niewywiązywaniem się przez pozwanego z rzeczony umowy pożyczki, wezwał A. G. do zapłaty zaległej raty pożyczki przypadającej na dzień 4 marca 2019 r. w kwocie 212,31 zł, najpóźniej do dnia 13 kwietnia 2019 r.

Dowód:

- wezwanie do uregulowania zaległości z dnia 3 kwietnia 2019 r., k. 9-10,

- pełnomocnictwo z dnia 1 lutego 2017 r., k. 150-151.

Kolejno w dniu 7 maja 2019 r. powód wezwał pozwanego do uregulowania zaległości w spłacie pożyczki nr (...), zawartej pierwotnie z (...) Sp. z o.o., w kwocie 637,64 zł, nie później niż do dnia 17 maja 2019 r., pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki.

Dowód:

- ostateczne wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 7 maja 2019 r., k. 11-12,

- pełnomocnictwo z dnia 1 lutego 2017 r., k. 150-151.

Następnie, wobec nieuiszczenia przez pozwanego zaległych rat w określonym terminie, pismem nadanym w dniu 3 czerwca 2019 r. powód oświadczył, iż wypowiada umowę pożyczki o numerze (...) pod warunkiem wstrzymującym – dokonaniem przez pożyczkobiorcę spłaty całej zaległej kwoty, wynoszącej na dzień sporządzenia pisma kwotę 643,49 zł w nieprzekraczającym terminie do dnia 17 czerwca 2019 r. W przeciwnym zaś wypadku, umowa pożyczki miała zostać skutecznie wypowiedziana po upływie 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a cała kwota pożyczki stać się natychmiast wymagalna.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 3 czerwca 2019 r., k. 13-14,

- dowód nadania pisma, k. 126-128,

- pełnomocnictwo z dnia 1 lutego 2017 r., k. 150-151.

Pozwany nie spłacił swego zobowiązania w całości i nie uregulował zaległych rat, o które był wzywany.

Okoliczność bezsporna.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie odpisów dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała. Zdaniem Sądu, złożone przez powoda dokumenty tworzą spójną i logiczną całość, wzajemnie się uzupełniając. Nie zawierały informacji sprzecznych, bądź wzajemnie się wykluczających. Przedstawiony przez powoda materiał dowodowy Sąd ocenił w sposób kompleksowy i uznał za wiarygodny, dzięki czemu mógł stanowić podstawę poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Zgodnie z art. 243² k.p.c. dokumenty znajdujące się w aktach sprawy lub do nich dołączone stanowią dowody bez wydawania odrębnego postanowienia. Przyjęto zatem zasadę, że dokument zawarty w aktach sprawy staje się dowodem bez potrzeby dopuszczania go odrębnym postanowieniem, natomiast wydania postanowienia dowodowego wymaga jego wyłączenie z materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodzi pozwem wierzytelności przysługującej pierwotnie spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wobec pozwanego A. G., na podstawie zawartej w dniu 4 czerwca 2018 r. umowy pożyczki ratalnej nr (...), którą to wierzytelność powód nabył w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 5 czerwca 2018 r.

Strona powodowa wywodzi swoje roszczenie z umowy pożyczki, uregulowanej w art. 720 i nast. kodeksu cywilnego. Jest to umowa konsensualna, polegająca na zgodnym oświadczeniu woli stron – dającego i biorącego pożyczkę – mocą której, dający zobowiązuje się przenieść na biorącego własność określonej ilości pieniędzy albo innych rzeczy oznaczonych co do gatunku, natomiast biorący zobowiązuje się zwrócić takie rzeczy, jakie otrzyma.

Art. 720 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący pożyczkę zwrócić tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Ustawodawca dopuszcza możliwość odpłatności umowy pożyczki, zgodnie z art. 359 § 1 k.c., w postaci jej oprocentowania, gdy to wynika z czynności prawnej. Tak zwana „odpłata” za udzielenie pożyczki pieniężnej polega z reguły na jej oprocentowaniu, a wysokość tego oprocentowania leży w dyspozycji stron umowy.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są zatem: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tychże środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współzycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.), których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny ekwiwalentności wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek ustalana jest w odniesieniu do aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i odzwierciedla bieżący układ stosunków gospodarczych, „cenę” pieniądza w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, zapewnia więc pożyczkodawcom godziwy zysk. Z drugiej strony jej wprowadzenie nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami, znajdującymi się w trudnej sytuacji materialnej, niewykształconymi lub mającymi trudności intelektualne z rozeznaniem konsekwencji swojego działania, są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych.

W chwili zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki w dniu 4 czerwca 2018 r. obowiązywała ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 993), która miała zastosowanie do udzielanej pozwanemu pożyczki.

Ustawa ta regulowała zasady i tryb zawierania umów o kredyt konsumencki, zasady ochrony konsumenta oraz obowiązki przedsiębiorcy, który udzielił kredytu konsumenckiego. W myśl art. 3 ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 1 w/w ustawy, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki. Stosownie do art. 5 pkt 8) ustawy, konsument (pożyczkobiorca) zobowiązany jest do zapłaty całkowitej kwoty zaciągniętego zobowiązania, obejmującej sumę całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu, przy czym całkowita kwota kredytu (pkt 7) to maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych, nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych, nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie tej umowy. Całkowity koszt kredytu (pkt 6) obejmuje z kolei wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże, jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach. Pozaodsetkowe koszty kredytu stanowią zaś wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek. Natomiast rzeczywista roczna stopa oprocentowania to całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym. W świetle art. 30 ust. 1, umowa o kredyt konsumencki powinna określać m.in. całkowitą kwotę kredytu, stopę oprocentowania kredytu, rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta, ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia.

Podnieść należy, iż w myśl zasady kontrydiktoryjności obowiązującej w procesie cywilnym, ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik.

Po stronie powodowej ciążył więc w niniejszym postępowaniu ciężar udowodnienia istnienia zobowiązania i jego wysokości, zaś na stronie pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia ekscpecji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa.

Pozwany w toku sprawy zakwestionował legitymację czynną powoda do wystąpienia z powództwem o zapłatę kwoty wynikającej z umowy pożyczki, zawartej z wierzycielem pierwotnym, tj. spółką (...) Sp. z o.o.

Do akt niniejszej sprawy powód przedłożył umowy cesji – odpis umowy ramowej współpracy z dnia 30 marca 2018 r. pomiędzy wierzycielem pierwotnym pozwanego a powodem oraz zawartą w ramach tej współpracy umowę sekurytyzacji z dnia 5 czerwca 2018 r wraz z załącznikiem do umowy. Nadto zostały też przedłożone stosowne pełnomocnictwa do zawierania przedmiotowych umów.

W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki, przy czym wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Norma zawarta w art. 511 k.c., który stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony, nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach, zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., w sprawie I ACa 1516/04 (LEX nr 151740), który podkreślił: „ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o „stwierdzeniu” przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym „stwierdzenie” pismem, iż określona czynność została dokonana. „Stwierdzenie pismem” nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.”. W dalszej części wyroku Sąd ten przesądził: „w sytuacji, gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie – zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się”.

W niniejszej sprawie powód udowodnił, że do cesji wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi od pozwanego na jego rzecz faktycznie doszło, bowiem przedłożył poświadczone za zgodność z oryginałami egzemplarze umów przelewu wierzytelności m. in. wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nr (...), zawartej z pozwanym.

Nadto, do przelewu wierzytelności nie jest wymagana zgoda dłużnika, co wynika wprost z treści powołanego wyżej art. 509 § 1 k.c. Dlatego też pożyczkodawca mógł skutecznie zbyć przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. Powyższe bezsprzecznie uzasadnia, że na skutek przelewu wierzytelności, która została wykazana w niniejszej sprawie, doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela.

Powód, przedkładając do akt sprawy materiał dowodowy w postaci: odpisów umów dotyczących przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem i stosownymi pełnomocnictwami, odpisu umowy pożyczki ratalnej z dnia 4 czerwca 2018 r. wraz z załącznikami w postaci harmonogramu spłat oraz tabeli opłat i prowizji, czy też ostatecznego wezwania do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy z dnia 7 maja 2019 r. i wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 3 czerwca 2019 r., skutecznie zrealizował obowiązek wykazania faktu przejścia wierzytelności przysługującej względem

pozwanego na jego rzecz jako nabywcy wierzytelności, a więc wykazał również swoją legitymację procesową do występowania w roli powoda w niniejszej sprawie. Z dniem cesji, powód wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki poprzedniego wierzyciela i przejął zobowiązania wynikające z rzeczowej umowy pożyczki numer (...) wobec strony pozwanej.

Pozwany przeczył również, by był legitymowany biernie w przedmiotowym postępowaniu, jednakże w żaden sposób nie uzasadnił podnoszonych twierdzeń.

Wskazać natomiast należy, iż powód na potwierdzenie łączącego pożyczkodawcę z pozwanym stosunku zobowiązaniowego przedłożył poświadczony za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie radcę prawnego egzemplarz umowy pożyczki ratalnej nr (...), sygnowany przez pożyczkobiorcę A. G. oraz przez występującego w imieniu wierzyciela pierwotnego, działającego na podstawie pełnomocnictwa rodzajowego pośrednika (...) S.A. z siedzibą w G.. Nadto, każda karta umowy została parafowana przez pożyczkobiorcę. Co więcej, zgodnie z oświadczeniem powoda, pozwany początkowo wywiązywał się z zobowiązań z tytułu zaciągniętej pożyczki, dokonując, choć nieregularnie, wpłat poszczególnych rat. Ostatecznie pozwany uiszczył na poczet spłaty zadłużenia kwotę w łącznej wysokości 1 681,28 zł, a okoliczność ta nie była przez niego podważana.

Zdaniem Sądu, pożyczkodawca skutecznie wypowiedział przedmiotową umowę pożyczki wskutek czego należność z niej wynikająca stała się wymagalna z dniem 18 lipca 2019 r. Rzeczona umowa przewidywała bowiem prawo pożyczkobiorcy do jej wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym w sytuacji braku zapłaty przez pożyczkobiorcę dwóch rat w pełnej wysokości, w terminie zapłaty raty (§ 9 ust. 2 lit. a). Ostatecznie powód wypowiedział przedmiotową umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, pod warunkiem zawieszającym niespełnienia przez dłużnika obowiązku uregulowania zaległości w pełnej wysokości, w terminie nieprzekraczalnym do dnia 17 czerwca 2019 r. Sąd stanął na stanowisku, iż zastrzeżenie warunku w treści wypowiedzenia umowy uczynione zostało na korzyść strony, dawało bowiem kolejną możliwość do kontynuacji stosunku kredytowego, co w przypadku wypowiedzenia bezwarunkowego nie byłoby możliwe. W tych okolicznościach, zdaniem Sądu, brak było podstaw do uznania, aby zastrzeżenie warunku przy oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy było niedopuszczalne jako stojące w sprzeczności z istotą czynności prawnej. Niezasadne i nielogiczne są przy tym twierdzenia strony pozwanej, że powód nie mógł wypowiedzieć rzeczowej umowy pożyczki, gdyż w dacie sporządzenia pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nie doszło do nabycia od wierzyciela pierwotnego wierzytelności przysługującej mu względem strony pozwanej. Wskazać wszakże należy, iż umowa sekurytyzacji, na mocy której nastąpiło przeniesienie wierzytelności obciążającej pozwanego na rzecz powoda, miała miejsce w dniu 5 czerwca 2018 r., zaś wypowiedzenie umowy nastąpiło pismem z dnia 3 czerwca 2019 r., a więc już po tym, jak powód uzyskał w drodze cesji wierzytelność od (...) Sp. z o.o. Natomiast pełnomocnik strony pozwanej błędnie w tym zakresie wskazywał datę 3 czerwca 2018 r. jako datę wypowiedzenia umowy pożyczki przez powoda, co jednak pozostaje w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów.

Uchybienia w terminowej spłacie wymagalnych rat w pełnej wysokości skutkowały więc ostatecznie skutecznym wypowiedzeniem pozwanemu umowy i postawieniem całej pożyczki w stan wymagalności z dniem 18 lipca 2019 r., co nastąpiło w piśmie z dnia 3 czerwca 2019. Przy czym powód wskazywał, iż na ten dzień łączna wartość przeterminowanego zadłużenia pozwanego wynosiła kwotę 643,49 zł i winna zostać zapłacona do dnia 17 czerwca 2019 r., w przeciwnym razie brak wpłaty spowoduje rozpoczęcie biegu okresu wypowiedzenia. Do akt sprawy przedłożone zostało również pełnomocnictwo udzielone osobie podpisanej na egzemplarzu pisma stanowiącego wypowiedzenie umowy pożyczki, a działającej w imieniu i na rzecz spółki zapewniającej obsługę wierzytelności wynikających z umów zawieranych przez powoda.

Pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty podniósł również zarzut nieudowodnienia istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia, nie wskazując jednak żadnych konkretnych okoliczności, które przeczyłyby stanowisku powoda oraz nie oferując jakichkolwiek dokumentów przeciwko osnowie tych przedłożonych przez stronę powodową.

Sąd stanął na stanowisku, że okoliczności dotyczące istnienia i wysokości zobowiązania pozwanej zostały jednoznacznie wykazane przez powoda dokumentami przedłożonymi do akt sprawy. Z załączonej do pozwu umowy pożyczki wynika fakt powstania między pozwanym, a pierwotnym wierzycielem stosunku zobowiązaniowego z tytułu umowy pożyczki ratalnej oraz początkowa wysokość zadłużenia. Z kolei potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej z dnia 4 czerwca 2018 r., zalegające w aktach sprawy, wskazuje, że kwota udzielonej pożyczki została przekazana przez pożyczkodawcę do dyspozycji pozwanego, zgodnie z zawartą umową pożyczki w dniu 4 czerwca 2018 r. W oparciu zaś o ostateczne wezwanie do zapłaty oraz oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki, harmonogram spłat, a także pozostałe dokumenty dotyczące udzielonego świadczenia Sąd ustalił wysokość obecnego zadłużenia pozwanego oraz okoliczność, iż cała wierzytelność została postawiona w stan wymagalności, wskutek wypowiedzenia umowy pożyczki przez powoda.

Nadmienić należy, iż pozwany A. G. nie kwestionował autentyczności swojego podpisu złożonego na egzemplarzu umowy, przedstawionym przez powoda. Ponadto, umowa zawiera także podpis złożony w imieniu pożyczkodawcy przez przedstawiciela E. D., ul. (...), bliżej niezidentyfikowaną osobę, przy czym firma (...) Sp. z o.o. jako strona umowy reprezentowana była przez podpisanego w umowie na podstawie pełnomocnictwa rodzajowego pośrednika (...) S.A. z siedzibą w G.. Na zarzut podniesiony przez pozwanego co do braku umocowania ww. podmiotu do działania w imieniu pożyczkodawcy, powód złożył do akt sprawy dokument pełnomocnictwa do zawierania w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. umów pożyczek. Ma rację przy tym pozwany, że pełnomocnictwo przedstawione przez stronę powodową nie wskazuje z jaką datą pełnomocnictwo zostało udzielone i czy osoby, które się pod nim podpisały były upoważnione do reprezentowania spółki (...). Ponadto, pozwany zarzucił, że powód nie wykazał, czy pełnomocnictwo to zostało udzielone podmiotowi o nazwie E. z siedzibą w D. skoro taka pieczęć i podpis widnieją pod umową pożyczki.

W tym miejscu powołać się należy na przepis art. 103 k.c., który reguluje problematykę tzw. rzekomego pełnomocnika. Rzekomy (fałszywy) pełnomocnik (falsus procurator) to osoba dokonująca czynności w cudzym imieniu, nie mając do tego umocowania albo przekraczając zakres umocowania. Działanie bez umocowania obejmuje przypadki, gdy pełnomocnictwa w ogóle nie udzielono albo było ono nieważne (np. ze względu na brak zachowania formy), natomiast przekroczenie zakresu umocowania wystąpi w sytuacji, gdy pełnomocnictwo nie obejmuje czynności dokonanej przez pełnomocnika w cudzym imieniu. Zgodnie z art. 103 § 1 k.c., jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu została zawarta. Oznacza to, że umowa zawarta przez rzekomego pełnomocnika jest bezskuteczna (bezskuteczność zawieszona), chyba że zostanie przez mocodawcę potwierdzona. Czynność ta nazywana jest czynnością niepełną lub czynnością kulejącą (negotium claudicans) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., II CSK 190/13, Lex nr 1459158).

Rację ma pozwany, że powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego uprawnienie do działania osoby, która podpisała się pod umową w imieniu wierzyciela pierwotnego. Jednak brak potwierdzenia umowy nie oznacza, że w ogóle nie została ona zawarta. Do zawarcia umowy potrzebne jest uzgodnienie przez strony minimalnych warunków czynności prawnej. W przypadku kredytu konsumenckiego (umowy pożyczki) do minimalnych warunków należy określić stron czynności, kwoty i waluty kredytu oraz rodzaj kredytu. Wszystkie powyższe warunki wynikają z treści dokumentu sporządzonego w dniu 4 czerwca 2018 r.

Jako dorozumiane złożenie oświadczenia woli traktowane jest także spełnienie świadczenia. Skoro więc pozwany złożył oświadczenie woli, stanowiące element umowy pożyczki ratalnej, zaś wierzyciel pierwotny uczynił to chociażby w sposób dorozumiany poprzez oddanie do dyspozycji pozwanego środków pieniężnych na czas oznaczony, to nie ulega wątpliwości, że po złożeniu takich oświadczeń obie strony przystąpiły do realizacji umowy o treści zawartej w dokumencie podpisanym przez A. G. i agenta E. w D..

Przedłożone przez powoda dokumenty takie jak: odpis umowy, harmonogram spłat, zestawienie wpłat, niezaprzeczone przez stronę pozwaną, czy też tabela opłat oraz formularz informacyjny nie budziły wątpliwości Sądu co do skutku prawnego będącego podstawą roszczenia. Wszystkie te dowody zmierzały do wykazania nie tylko wysokości roszczenia, ale przede wszystkim faktu zawarcia umowy pożyczki z pozwanym. W tym kontekście okazał się

niezasadny podniesiony przez pozwanego zarzut nieważności umowy pożyczki, z uwagi na brak umocowania osoby podpisującej umowę do składania oświadczenia woli w imieniu i na rzecz pożyczkodawcy.

Wierzyciel pierwotny wykonał swoje zobowiązania wynikające z umowy pożyczki. Pozwany natomiast w świetle treści umowy (§ 5) był zobowiązany do spłacania udzielonej pożyczki wraz z wszelkimi należnymi pożyczkodawcy kosztami oraz odsetkami w równych, 36-stu miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych, a twierdzenia powoda jakoby pozwany z powyższych obowiązków się w pełni nie wywiązał, nie zostały podważone jakimkolwiek dowodem przedstawionym przez stronę pozwaną. To na stronie pozwanej bowiem, jako wywodzącej skutki prawne z ewentualnego faktu spełnienia świadczenia w części objętej pozwem, zgodnie z ogólną zasadą określoną w art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Wskazać należy, że należność główna dochodzona przez powoda nie przekraczała kwoty pożyczki udzielonej pozwanemu przez poprzedniego wierzyciela. Kwestionując zaś wysokość przedmiotowego roszczenia pieniężnego, pozwany winien był – zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu właściwym dla umowy pożyczki – wykazać, iż nie jest ona prawidłowa, choćby poprzez przedłożenie kopii ewentualnych wpłat dokonanych na poczet spłaty zobowiązania. Tego zaś pozwany bezspornie nie uczynił.

Strona powodowa wykazała zatem, zgodnie z art. 6 k.c. wszystkie przesłanki istnienia swojego roszczenia wobec strony pozwanej, natomiast pozwany, kwestionując tak zasadność, jak i wysokość obciążającego go zadłużenia z tytułu umowy pożyczki, nie przedstawił ewentualnych okoliczności niweczących żądanie powoda zapłaty dochodzonej kwoty, do czego procesowo był zobowiązany, na podstawie przywołanego wyżej przepisu art. 6 k.c. W ocenie Sądu, dochodzenie przez fundusz należności z tytułu niespłaconej pożyczki nie narusza zasad współżycia społecznego (art. 5 k.c.). Powód realizuje swoje uprawnienie wynikające z przepisów prawa, a roszczenie zostało udowodnione, zgodnie z art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w pkt I wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 29 lipca 2019 r., tj. dnia wniesienia pozwu i od tej daty zostały one zasądzone, uwzględniając żądanie pozwu. Wskazać jednak należy, że roszczenie w przedmiotowej sprawie stało się wymagalne z dniem 18 lipca 2019 r., po skutecznym wypowiedzeniu umowy pismem z dnia 3 czerwca 2019 r.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c.

Na koszty w wysokości 2 067,00 zł złożyły się: kwota 250,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego powoda, obejmujące wynagrodzenie dla pełnomocnika strony powodowej będącego radcą prawnym w kwocie 1 800,00 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018 poz. 265), a także kwotę 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.